

rülötte forog minden. Őt kell hibáért neveltségessé tenni, megbüntetni. Ő az, akin környezete és a közönség megérdemelten kacag. És Bakos Gyula Dandin György szerepében volt az, akin legkevésbé lehetett nevetni. Tragikomikus szerep helyett, tragikus alakított, ami furcsán és visszatetszően hatott: azaz nem volt élethű.

Harczos Irén Angélique szerepében jól és kellemesen játszotta a hűtlen

feleséget. Márton Sándor az após, Völcssey Rózsi az anyós szerepében voltak jók. Fesztoráczy Kató — Claudine — közelítette meg legjobban modorban, fel fogásban a franciás vigjáték szellemét. Sághy István — Clitandre — jól alakította az udvarlót, míg Papp István — Lubin és vitéz Szilágyi Lajos — Colin — szolgaszerepükben nevetették meg sokszor a közönséget.

MADÁCSY LÁSZLÓ

ZENE

VÉGH-VONÓSNÉGYES kamaracst-jének műsorán egy Haydn-négyes, Kodály második vonósnégyese, Csajkovszki D-dur vonósnégyese és Wolf olasz szerezője szerepelt. Valóban abszolút muzsikát kaptunk, kifogástalan összjátékban, magas nivójú és értékes értelmezésben. A két német mester jellegzetes egyénisége mellett Kodály művében nem bontakozott ki megéppő nagyság, melynek megnyilatkozását vártuk.

SZEGEDI SÁNDOR és BAK LÁSZLÓ, az újvidéki zenekonzervatóriumnak két jeles tanára, együttes hangverseny keretében mutatta be azt a magas zenéi kulturát, amely Újvidéknek sajátja.

A műsoron aránylag kis számok szerepeltek, melyeknek előadásában nem annyira a technika, mint inkább az elmélyülés és kifejezés újszerűsége és eredetisége lepheti meg a közönséget. Szegedi Sándor hegedűjátéka épp úgy magán viselte az egyéni játék sajátos bélégyét, mint Bak László előadási módja a zongorán. Az előbbinek a könnyű zene stílusa kézenfekvőbb, viszont az utóbbi nem annyira Beethoven, mint inkább Liszt Ferenc stílusába éli bele magát eredményesebben. Reméljük, hogy a Délvidék kiváló művészteliségeit még gyakrabban üdvözölhetjük Szeged vendégeiként.

A SZEGEDI FILHARMÓNIA MÁSODIK KAMARAZENEKARI ESTJÉN Csilléry Béla dr., a kiváló fiatal dirigens vezényelt. A Corelli-táncszvit és Mozart Kis éji zenéje minden tekintetben tülszerűen bontakozott ki, viszont Kodály nyári estjében az együttes nem látszott mindenben követni a vezénylő művészek kétségtelenül alaposan kidolgozott, nagyvonalú elgondolásait. Fénypontja volt ennek a hangversenynek az a Weber-féle klarinétverseny, amelyet a megbetegedett

Martzy Johanna hegedűszámái helyett a szegedi filharmóniának kiváló klarinettistája, Török Mihály játszott elragadó hévvel és a hangszer tudásnak ritkán tapasztalható fokával.

KÁROLYI GYULA zongoraművész Chopin-estjén a tragikus sorsú lengyel komponistának ritkábban hallott műveiben gyönyörködhattunk. Különösen a b-moll szonáta előadása volt meglepően finom. Az etűdök között talán a gisz-moll sikerült a legjobban. Kár, hogy a zongora egyenlőtlenül működő mechanizmusa az előadót és a közönséget egyaránt zavarta.

NAGYKARÁCSONYI ÉCCAKÁJÁ-T együtt ünnepelték az Iskolánövérké intézetének és a Piarista Gimnáziumnak növendékei. Keszleri M. Stefánia iskolánövér és Makláry Lajos dr. piarista tanár vezényletével latin és magyar egyházi énekeket, kórusműveket hallhattunk értékes előadásban. Külön jelentőséget adott az ünnepségnek az, hogy a közönség megismerkedhetett nemcsak népünk betlehemes játékaival, a karácsonyi ünnepkör szegedi népszokásaival, hanem Móra Ferencnek egy érdekes népi játékaival is.

MUSICUS

A Filharmonikusok második nagyzenekari hangversenye BÖSZÖRMÉNYI NAGY BÉLÁVAL. A Szegedi Filharmonikus Egyesület idei bérletsorozatának második nagyzenekari hangversenyét hallottuk december 5.-én. Az eredetileg várt Anda Géza szereplése helyett — ki a jelenleg fennálló utazási nehézségek miatt nem érkezett meg — Böszörményi Nagy Béla főlényes és nagykulturájú művészi közreműködését kaptuk. Zeneművészeti Főiskolánk nagynevű művésztanára a hirtelen beugrás ellenére, tudásának gazdag tárházából pazar színekkel és választéko-

san finom eszközökkel megmintázva közvetítte hallgatóságának a magyar zenei géniusz nagy lángelméjének, Liszt Ferencnek, virtuóz lehetőségeket nyújtó-, talán legszebb zongorahangversenyét: az A-dur koncertet. Bőszörményi Nagy Béla a lehetőségekhez képest mindenképpen igyekezett a szövevényes ritmikájú, igen kényes kompozíció legkisebb részletét is világos értelmezésben bemutatni. A kísérő zenekar *Fricsay* Ferenc vezénylésével ugyancsak kitett magáért, hogy megfelelően a nagy feladatnak. Méltánylást érdemlő törekvéssel hidalták át mindannyian a hirtelen beugrás folytán eléjük tornyosuló nehézségeket. Mindenesetre az összejáték szempontjából még próbára lett volna szükség. A műsor első számaként egy komoly zenei darabot mutatott be az érdemes testület. Muszszorgszki világhírű szimfónikus költeményét adták elő dicséretre méltó lendülettel és akarással. *Fricsay* Ferenc, karmesteri tudásának minden kis nüanszát latbavetette, hogy érzékeltesse az „Egy éj a kopár hegyen” című, tipikusan Muszszorgszki lelkivilágát reveláló zenekari bravur-darabot. A grandiózusan felépített műnek hátborzongatóan valóságzerű ábrázolást kell nyújtania, mert hiszen a szerelmeknek, a sátáni boszorkánytársaságnak, modern impresszionista művészettel organikus egységbe foglalt fékevesztett táncát eleveníti meg elgondolásában a nagy orosz költő. *Fricsay* elképzelése helyesen fogta fel a mű lényegét. Sikeresen, technikailag is elég rendszeren játszott pálcája nyomán a zenekar minden tagja. A szünet utáni részben Csajkovszki Ötödikjét hallottuk a már megszokott tolmácsolásban. *Fricsay*

egyénisége a csupadallam szimfóniában szinte korlátok nélkül élte ki magát és elvezette hallgatóságát az orosz romantikus óriás fantáziadús zenei teatrális építményeinek birodalmába. Alattában jól sikerültnak lehet minősíteni a hangversenyt, melyet telt ház közönsége tapsolt végig nagy szeretettel és lelkesedéssel.

BISZTRICZKY TIBOR hegedüestje. *Bisztriczky* Tibor hegedült december 4-én a *Kamarazenekör* harmadik bérleti estjén. A jónévű fiatal hegedűs, kinek szimpatikus művészetét már alkalmunk volt Szegeden többször is hallani, választékos műsor keretében adott bizonyítékot arról, hogy a magyar hegedűművészek élgárdájához tartozik. *Bisztriczky* Tibor, kinek elsőrendű képességeit a legmagasabb fórumok is elismerték — első sorban azzal, hogy beválasztották a Zeneművészeti Főiskola tanári testületébe — mindenképpen rászolgált a közönség meleg elismerésére. Műsorának minden számát a tökéletes előadás és biztonság jól megalapozott fellegetésével, széles ívelésű dinamikával, édesen daloló lírával, és precíz technikával fejezte, minden pátosztól mentesen adta elő *Antos* Kálmán művészi kíséretével. *Antos* közreműködése Beethoven: Tavasz szonátájában egyenrangú volt a *Bisztriczky* által nyújtott teljesítménnyel. Tartini d-moll hegedűversenye — melyet Szegeden most hallottunk először, — Hubay: Zephyrje, valamint Paganini csillogóan tündöklő opuszai és végezve végül Wieniawsky: Scherzo Tarantellája voltak többek között legsikerültebb műsorszámai.

ERDÉLYI JÁNOS

MŰVÉSZET

A SZEGEDI KÉPZŐMŰVÉSEK EGYESÜLETE TÁRLATA. Ezt a kiállítást joggal lehet a dilettantizmus felvonulásának nevezni, mert az itt szereplő képek — még vidéki mértékkel mérve is — a műkedvelő festegetés színvonalán mozognak. Ábrázolási közhelyek, tartalom nélküli, unalomig ismert formák, banálítás a témában és a felfogásban, fogyatékos tudás és esetenként mosolyt keltő naivitás adják a kép-anyag alapjellegét. Ezt még jobban kihangsúlyozza a rendezés, amelynek egyéb hibáin kívül azt is szemére lehet vetni, hogy a kevés jó kép közül, ami itt akad, főhelyre még véletlenül

sem akasztott egyet sem. Mint a gyom alól itt-ott kibukkannó kert vetemény, előfordul ugyanis néhány jobb kép is. (Mihály Iván, Dinnyés Ferenc, Erdélyi Mihály; a vidékiek közül Dani, Zalai Tóth, vitéz Erős János egy-egy képe).

A kiállítás maga említést sem érdemelne, ha nem olyan műpártoló egyesület rendezte volna meg, amely több évtizedes multra tekinthet vissza s a régmúltban voltak olyan jelek, midőn egy pillanatra azt lehetett hinni, hogy hasznos kulturmunkát végez. Azonban a hosszú időn át tartó stagnálás és program nélkülség, a mostani megmutatkozás, melyhez hasonló a mult-